

Година ходихъ на връщанieto си отъ София, минахъ прѣзъ тамъ и се срѣгнахъ съ моя лъжесвидѣтель Здравкова. Когато се върнахъ отъ София, имахъ намѣреніе да се срѣгна съ Георги Консуловъ да му говоря за изборитѣ, и даже искахъ да го убѣждавамъ, за да си даде кандидатурата за прѣдставителъ. Когато се събирахъ да си вървя, доде Здравковъ. Пита ме кждѣ съмъ ходилъ. Казахъ му, че бѣхъ въ София да искамъ да ми се позволи да учителствувамъ. Его пайтонджията дойде, каза ми, че колата сж готови, и азъ зимахъ дрѣхитѣ си да се кача на файгона. Имаше една торба, въ която бѣха и тия обувца, които сж сега на краката ми. За Здравкова едни ми казваха, че той билъ шпионинъ, но не на правителството, а на други, и азъ искахъ да провѣря това нѣщо, отъ самага него да узная. Една минута разговаряхме не разговаряхме, и послѣ зимахъ торбата си, и съ богомъ, замгнахъ си.

Послѣ това ми срѣщаніе съ него, той съчинилъ тази история.

— Когато говорихте съ Здравкова, имаше ли другъ нѣкой при васъ?

— Нѣмаше никой.

— Съ кого се срѣскахте още?

— Съ Константинъ Ивановъ, запасенъ офицеръ, съ Ангелъ Стоичковъ, който продаваше любеници.

— Димитра Попъ Стайкова не виждахте ли?

— Срува ми се, че тоже и съ него се виждахъ. Съ него съмъ говорилъ. Но да съмъ хвалилъ Здравкова прѣдъ него, такова нѣщо нѣма. Защото азъ не знамъ добръ Здравкова.

Зная го като офицеръ отъ непостояннитѣ кадри, когато бѣше командированъ въ Пещерската дружина и той даже твърдѣ неприятно впечатление си е съставилъ за менъ, защото, като слабъ по служба, за не изпълнение на длъжността си, азъ го бѣхъ наказвалъ, като неговъ началникъ. Той, като мстителъ, даже се е закапвалъ, не само да ме бие, но да ме убива за тази обида.

— Не коснахте ли се до разговоръ за нѣкакво сдружаваніе съ Стайкова и Здравкова, съ цѣль за убийство?

— Нищо подобно нѣма.

— Тукъ, въ София като бѣхте, не сте ли чували отъ нѣкой за подобни приготовления? Че се приготвяла заговоръ за убийството на министри и за извършване нѣкой прѣзратъ?